

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 75/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného Advokátskou kanceláriou ROMŽA, s. r. o., Hrnčiarska 5, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Sergej Romža, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Špecializovaným trestným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 T 27/2017 a jeho rozsudkom z 20. decembra 2018 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 3/2019 a jeho rozsudkom z 21. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 49 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru Špecializovaným trestným súdom (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK-2 T 27/2017 a jeho rozsudkom z 20. decembra 2018 (ďalej aj „rozsudok špecializovaného súdu“) a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 3/2019 a jeho rozsudkom z 21. mája 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špecializovaného súdu z 20. decembra 2018 uznaný vinným z pokračovacieho zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. a) s použitím § 138 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v znení účinnom do 30. júna 2016 v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. c) a ods. 5 s použitím § 138 písm. b) Trestného zákona. Bol za to odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov s minimálnym stupňom stráženia a bol mu uložený aj trest zákazu činnosti na dobu 7 rokov. Špecializovaný súd zároveň uložil sťažovateľovi povinnosť náhrady škody poškodenému Slovenskej republike, Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len „poškodený“) v sume 409 638,53 € a so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal poškodeného na civilný proces.

Proti rozsudku špecializovaného súdu (všetkým jeho výrokom) podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. f) a ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody a poškodeného s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na správne konanie.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v odvolaní proti rozsudku špecializovaného súdu, pričom v podstatnom namieta, že napadnutý rozsudok nespĺňa procesné požiadavky týkajúce sa jeho štruktúry, osobitne jeho odôvodnenia v zmysle Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akým spôsobom sa špecializovaný súd vysporiadal s obhajobou, osobitne s jej argumentáciou, ktorá bola súčasťou prezentovanej záverečnej reči obhajcu. V štruktúre napadnutého rozsudku absentuje analytická časť a nie je z neho zrejmé, akými úvahami sa špecializovaný súd spravoval pri vyvodzovaní deklarovaných skutkových zistení.

4. Sťažovateľ ďalej polemizuje s názormi najvyššieho súdu, poukazujúc na to, že je procesnou povinnosťou konajúceho súdu opísať a procesne vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy vrátane tých vykonaných dôkazov, na ktorých nezaložil svoje skutkové zistenia. Špecializovaný súd nedal odpoveď na námietky sťažovateľa k absencii dôkazov, ktoré objektivizovali existenciu jeho zavinenia vo forme priameho úmyslu, a rovnako nedal odpoveď na argumentáciu sťažovateľa smerujúcu k tomu, čo v danej trestnej veci tvorilo právny titul, ktorý právne záväzným spôsobom vymedzuje vzájomné práva a povinnosti účastníkov poskytnutého nenávratného finančného príspevku (ďalej len „NFP“).

5. Následne poukazuje na niektoré z čiastkových útokov na sťažovateľa, keď podľa jeho názoru najvyšší súd svojvoľne hodnotil dôkazy v neprospech sťažovateľa, v dôsledku čoho rozsudok špecializovaného súdu, ako aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu vykazujú nezákonnosť a neústavnosť. Podľa sťažovateľa tento postup všeobecných súdov v jeho veci viedol k neúplným a nesprávnym skutkovým zisteniam a na ich základe

vyvodeným nesprávnym právnym záverom, čím došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

6. Porušenie čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že špecializovaný súd a najvyšší súd pri svojich skutkových zisteniach a z nich vyvodených záveroch uplatnili extenzívny výklad a nedôvodne rozšírili podmienky trestnej zodpovednosti sťažovateľa, čo zakladá porušenie ústavnej zásady *nullum crimen sine lege*.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy a podľa čl. 49 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru rozsudkom špecializovaného súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a aby tieto zrušil. Zároveň si uplatňuje náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním, o postavení jeho sudcov a ich bezúhonnosť ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom. Takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu.

18. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

19. Predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1. ods. 1 a čl. 2. ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rovnako ako aj namietané porušenie čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom špecializovaného súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktoré sú podľa sťažovateľa nedostatočne odôvodnené, nepresvedčivé, nepreskúmateľné a zároveň aj arbitrárne.

III.1 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom špecializovaného súdu

20. Vo vzťahu k namietanému rozsudku špecializovaného súdu ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie. Právomoc ústavného súdu je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci a poskytnúť tak ochranu označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04, I. ÚS 263/2019).

21. Sťažovateľ sa ochrany svojich práv vo vzťahu k rozsudku špecializovaného súdu mohol účinne domáhať (a aj sa domáhal) využitím opravného prostriedku (odvolania). V tomto kontexte bol najvyšší súd ako súd druhostupňový povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa, porušenie ktorých v ústavnej sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta. Právomoc ústavného súdu je preto (čl. 127 ods. 1 ústavy) bezprostredne vo vzťahu k rozsudku špecializovaného súdu vylúčená.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti rozsudku špecializovaného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

23. Z citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

24. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

25. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov

verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

26. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces.

27. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko*, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

28. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

29. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 3/2019 z 21. mája 2020 ako súdu odvolacieho. Ústavný súd nepovažuje za potrebné ani účelné na tomto mieste opakovať celú podrobnú rozsiahlu argumentáciu uvedenú v odôvodnení označeného rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorá je v konečnom dôsledku sťažovateľovi dobre známa. Z hľadiska požadovanej ústavnoprávnej ochrany základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je dôležitým v súlade s vymedzenou kompetenciou ústavného súdu zistiť, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné a nevykazuje znaky arbitrárnosti.

30. Najvyšší súd vo vzťahu k osvedčeniu spáchania stíhanej trestnej činnosti sťažovateľa skonštatoval, že na podklade vykonaných a vyhodnotených dôkazov bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané spáchanie skutku sťažovateľom, pričom jeho konanie naplnilo všetky znaky v rozsudku špecializovaného súdu uvedených trestných činov vrátane subjektívnej stránky trestného činu, keďže sťažovateľ sa úmyselnou formou zavinenia dopustil konania, ktorého esenciálnou podstatou bolo uvádzanie nepravdivých údajov v žiadostiach o platbu NFP a predstieranie skutočného použitia jednotlivých výdavkov.

31. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke k štruktúre rozsudku špecializovaného súdu, absencii analytickej časti odôvodnenia tohto rozsudku a námietke nevysporiadania sa s obhajobou predovšetkým prezentovanou v záverečnej reči obhajcu najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol, že z ustanovení Trestného poriadku a k nim viažucej sa ustálenej súdnej praxe nevyplýva, že odôvodnenie rozsudku musí byť členené na syntetickú a analytickú časť, ktorá musí predchádzať syntetickej časti, kde by súd mal zhodnotiť produkované dôkazy. Rovnako z § 168 ods. 1 Trestného poriadku nevyplýva, že by mal

konajúci súd v úvode odôvodnenia uviesť všetky na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazné prostriedky a ich obsah. Špecializovaný súd v rozsudku bez toho, aby v úvode odôvodnenia rozviedol všetky jednotlivé vykonané dôkazné prostriedky, priamo uviedol, ktoré skutočnosti z vykonaných dôkazných prostriedkov zistil, resp. ktoré skutočnosti považoval za dokázané, a o ktoré konkrétne dôkazy získané z vykonaných dôkazných prostriedkov oprel svoje skutkové zistenia. Podľa najvyššieho súdu z úvah špecializovaného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov je zistiteľný aj spôsob vyrovnania sa s obhajobnými tvrdeniami v záverečnej reči obhajcu sťažovateľa.

32. Najvyšší súd k odvolacej námietke sťažovateľa, čo v jeho trestnej veci tvorilo právny titul, ktorý právne záväzným spôsobom vymedzuje vzájomné práva a povinnosti účastníkov poskytnutého NFP, uviedol, že názor sťažovateľa uvedený v jeho odvolaní je nesprávny, pretože zmluva o poskytnutí NFP je uzatvorená na základe projektu prijímateľa, ktorý je obsiahnutý v žiadosti o NFP a ktorý na základe rozhodnutia o schválení žiadosti o NFP sa stáva záväzným. Tento právny záver najvyššieho súdu vychádza z výkladu príslušných ustanovení zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov.

33. V súvislosti s námietkami k jednotlivým čiastkovým útokom na sťažovateľa najvyšší súd doplnil, ktorý z vykonaných dôkazov preukázal konanie sťažovateľa v rozpore so žiadosťou o poskytnutie NFP. K obrane sťažovateľa v odvolacom konaní, že o páchaní trestnej činnosti nemal, resp. nemohol mať žiadnu vedomosť, najvyšší súd uviedol, že vykonané dôkazy svedčili o opaku, a podrobne opísal, z ktorého konania sťažovateľa je zrejmé jeho zavinenie.

34. Pokiaľ išlo o právne posúdenie skutkov v danej trestnej veci, najvyšší súd precízne s poukazom na jednotlivé súvisiace vykonané dôkazy uviedol, prečo bolo potrebné konanie páchatel'a právne kvalifikovať tak, ako bolo kvalifikované, ktoré zistenia ho k tomu viedli a na ktoré okolnosti bolo potrebné prihliadať.

35. Zo skutočností uvedených v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd ako súd odvolací sa všetkými pre rozhodnutie o odvolaní

sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku relevantnými právnymi, ako aj skutkovými otázkami zaoberal a dal na ne presvedčivé odpovede. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva vzťah medzi obsahom vo veci vykonaných dôkazov a deklarovými skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Deklarované skutkové zistenia sú výsledkom logického zhodnotenia vo veci vykonaných dôkazov, ktoré nie sú v rozpore s procesnými pravidlami hodnotenia dôkazov v zmysle ustanovení Trestného poriadku.

36. Záver najvyššieho súdu (v spojení so závermi vyplývajúcimi z rozsudku špecializovaného súdu) o vine sťažovateľa zo spáchania stíhanej trestnej činnosti je logický a vyčerpávajúco odôvodnený, pozostáva z explicitne preukázaných skutkových zistení prameniacych z vykonaného dokazovania a z komplexnej prezentácie relevantnej právnej úpravy a jej výkladu, ktorý ústavný súd kvalifikuje ako dostatočne podrobný, racionálny a zároveň nepopierajúci zmysel a podstatu právnej úpravy, na ktorú sa konajúce súdy (prvého a druhého stupňa) odvolávajú. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu presvedčivo osvedčuje, že sťažovateľ svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaných trestných činov.

37. Podľa názoru ústavného súdu jeho úvahy rozhodne nejavia známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec iný názor, nemôže sama osebe znamenať porušenie jeho označených práv. Pokiaľ sťažovateľ očakával inú odpoveď konajúcich súdov, nezakladá to bez ďalšieho nezákonnosť právoplatného odsudzujúceho rozsudku, a tým ani porušenie označených článkov ústavy a dohovoru.

38. Sťažovateľom napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom práv sťažovateľa, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol ústavný súd dospieť k záveru o ich porušení.

39. Z uvedených dôvodov ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení týchto práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru.

41. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 49 ústavy a práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

42. K námietke sťažovateľa o porušení čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd pre úplnosť uvádza, že v týchto článkoch sú upravené základné garancie, resp. princípy fungovania štátu, majú teda charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformulujú základné práva ani slobody fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré sú upravené v druhej hlave ústavy. Vzhľadom na to, že sťažovateľ dáva ich porušenie do priamej súvislosti s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom ústavný súd nezistil porušenie označených základných práv, je ústavná sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

43. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2021

Peter Molnár
predseda senátu